

1. Hebron jest jednym z czterech świętych miast Izraela.

Izrael ma cztery święte miasta: Jerozolimę, Tyberiadę, Safed i Hebron. Hebron jest jedynym, w którym Żydzi stanowią obecnie niewielką część populacji, ale zajmuje szczególne miejsce w sercach narodu żydowskiego.

2. W Hebronie mieszkał Abraham - nasz Praojciec.

Po raz pierwszy Hebron jest wspomniany w Biblii jako miejsce, gdzie Abraham zbudował ołtarz, aby służyć Bogu, po tym, jak Bóg powiedział mu: „Powstań, obejdź kraj [Kanaan] wzdłuż i wszerz [Kanaan], gdyż tobie go oddam” (Bereszit, 13:17-18). Miejsce, w którym się osiedlił, określa się jako „równinę Mamre, która znajduje się w Hebronie”. W Mamre Abraham usłyszał nakaz Boży, aby obrzezać siebie i każdego potomka swojego płci męskiej.

3. Jest często nazywany Kirjat Arba.

W wielu przypadkach Tora określa, że wcześniejsza nazwa Hebronu to Kirjat Arba („miasto czterech”). Raszi cytuje tradycję midraszową, według której ta nazwa pochodzi od podania o czterech gigantach, którzy tam mieszkali: Ahiman, Szeszaj, Talmai oraz ich ojciec. Innym wyjaśnieniem tej starszej nazwy jest to, że tam zostały pochowane cztery małżeńskie pary: Adam i Ewa, Abraham i Sara, Jicchak i Riwka oraz Jakow i Lea. Współczesne Kirjat Arba to żydowskie miasto na wschód od Hebronu, założone w 1968 roku.

4. Abraham zakupił tę ziemię.

Po śmierci żony Sary w wieku 127 lat, Abraham przybył do Hebronu, aby opłakiwać ją i tam pochować. Hetyci, którzy tam mieszkali, zaoferowali Abrahamowi miejsce, które wybrał, i wybrał jaskinię na polu należącego do Efrona. Efron chciał podarować go [całą parcelę] Abrahamowi w prezencie, ale Abraham nalegał, aby zapłacić uczciwie i zgodnie z prawem, ostatecznie kupując tę ziemię za 400 srebrnych szekli. To był pierwszy zarejestrowany zakup ziemi przez Żyda w Izraelu.

5. Adam i Ewa byli pierwszymi, których pochowano w tej ziemi.

Jaskinia miała swoje specyficzne znaczenie jeszcze zanim Abraham ją kupił. Po wygnaniu Adama z Gan Eden - rajskiego ogrodu, sam B-g przygotował miejsce przy wejściu do ogrodu, wykute w skale, w którym miał być pochowany Adam, praojcowie i pramatki. Jaskinia ta należała do Efrona, ale tylko Abraham był na tyle wysoko duchowo, aby wiedzieć o znaczeniu tego miejsca.

Oto historia zapisana w tekstach mistycznych o tym, dlaczego miejsce to było tak niezwykle (źródło - Zohar Chadasz, Ruth; Zohar 1:127–128).:

Rabin Elazar ujawnił, że Abraham po raz pierwszy znalazł to szczególne miejsce w dniu, w którym aniołowie przyszli mu powiedzieć, że Sara urodzi syna [Icchaka]. Kiedy trzech mężowie (aniołowie) odwiedzili Abrahama, ten, by godnie przyjąć gości, zlecił ubić cielę i nakarmić swoich wędrownych (zob. Bereszit, 18:7). Cielę wpadło do jaskini, a Abraham poszedł po niego. Potem codziennie chodził w to miejsce, skąd pochodziły niebiańskie aromaty. Tam modlił się do Boga, a tam Bóg przemawiał do niego. Charakter jaskini był taki, że tylko jej prawdziwy właściciel mógł zobaczyć jej szczególne właściwości. Tam, gdzie Abraham widział światło, Efron widział ciemność. Niemniej jednak Abraham nie kupił tego miejsca, dopóki Sara nie zmarła, aby nie wzbudzić zainteresowania ludzi tym miejscem. Dopiero gdy musiał pogrzebać ukochaną żonę, kupił pole Efrona i jego cudowną jaskinię.

6. (Prawie) Wszyscy praojcowie i matki zostali tam pochowani.

Nie zależnie od tego, gdzie zmarli, wszyscy trzech nasi praojcowie - Abraham, Icchak i Jakub - zostali pochowani wraz z żonami w jaskini "Efronu", która stała się znana jako Me'arat HaMachpelah, „podwójna jaskinia”. Jakow miał dwie żony: Leę i Rachel; w tej jaskini pochowano tylko Leę. Rachel, jego ukochaną żonę, została pochowana na poboczu w drodze do Betlejem. Tradycja mówi, że samotna i opuszczona modli się za swoje dzieci, wciąż przypominając o Boskiej obietnicy powrotu ich dzieci do Ziemi Obiecanej.

7. W Hebronie mieszkał Jakow.

W przekładach Tory, w części o Josefie i jego braciach powiedziano, że Jakow wysłał Josefa „z doliny Hebronu”, aby poszukał swoich braci, którzy wypasali owce. (Bereszit, 37:14).

8. Szpiegzy dotarli do Hebronu.

Dwunastu szpiegów wysłanych przez Mojżesza na zwiady do Ziemi Świętej dotarło aż do Hebronu. Dokładna analiza tekstu sugeruje, że tylko Caleb, jeden z dwóch sprawiedliwych zwiadowców, udał się tam, aby się modlić (Bamidbar, 13:22). Caleb pozostał wierny Bogu i Mojżeszowi, a Hebron otrzymał w nagrodę jako dziedzictwo rodzinne (Ks. Sędziów, 1:20).

9. Hebron był miastem sanktuarium.

Hebron był jednym z miast poświęconych jako "ir miklat", „miasto schronienia” (Jozua 21:13). Zamieszkali tam kapłani, ale nie przekazywano im parceli ziemi na własność.

Człowiek, który przypadkowo zabił innego, mógł tam bezpiecznie mieszkać, chroniona przed mściwymi krewnymi ofiary.

10. To była stolica Króla Dawida przed Jerozolimą.

Hebron był ważnym centrum politycznym, społecznym i duchowym w czasach Króla Dawida. Zanim Dawid przeniósł się Jerozolimy, Hebron był siedzibą jego monarchii przez siedem i pół roku. (9 lat później jego syn Absalom rozpoczął bunt.)

11. Najlepsze jagnięta to jagnięta z Hebronu.

Ofiary ze zwierząt regularnie składano w Świątyni Jerozolimskiej. Talmud donosi, że ci, którzy starali się zapewnić najlepsze jagnięta na ofiary, kupowali jagnięta hodowane na zdrowych wzgórzach Hebronu (Talmud, Menachot 87a).

12. Juda Machabeusz zdobył twierdze.

W okresie Drugiej Świątyni Hebron był ufortyfikowanym miastem rządzonym przez Edomitów. Tak więc, gdy Juda Machabeusz ponownie zdobył nieżydowskie miejsca do ukrycia się w Ziemi Świętej, według przekazów, zaatakował Hebron i jego przedmieścia, zniszczył jego fortyfikacje i spalił otaczające go wieże (Maccabeusze, 5:65).

13. Herod stworzył tam wspaniałą strukturę miasta.

Herod, Król Judei, najbardziej pamiętany ze swojego okrucieństwa i wielkich budynków, których budowę zlecił. Zlecił budowę wspaniałego prostokątnego ogrodzenia wokół miejsca Jaskini Praojców. Dzięki solidnym ścianom o grubości sześciu stóp struktura ta jest częścią kompleksu, który stoi do dziś. Jeżeli przyjrzeć się uważnie, a można zauważyć, że kamienie przypominają kamienie z HaKotel (Ściany Płaczu), który również został zbudowany pod rządami Heroda.

14. Żydzi mieszkali tam przez większą część wygnania.

Nawet po tym, jak Rzymianie splądrowali Judeę i wygnali Żydów, Żydzi w miarę możliwości nadal pozostali mieszkać w Hebronie. W okresie krzyżowców Żydzi zostali wydalen z Hebronu, ale później niektórzy muzułmańscy władcy pozwolili im tam zamieszkać. Nawet za krzyżowców Żydzi starali się odwiedzić Hebron i modlić się w miejscu pochówku patriarchów. Zarówno Maimonides, jak i Benjamin z Tudeli również odwiedzili Hebron i modlili się tam w połowie XII wieku.

15. Wygnańcy, uciekinierzy z Hiszpanii osiedlali się w Hebronie.

Po wydaleniu z Hiszpanii wszystkich Żydów, którzy odmówili przejścia na chrześcijaństwo, do Hebronu przybył wielka grupa hiszpańskich wygnańców. W 1540 r. Pod przywództwem rabina Malkiela Aszkenazyjskiego zbudowali synagogę Avraham Avinu. Wiele lat później Drugi Rebbe Chabadu, Rabin DovBer, zakupił synagogę na niższym poziomie budowli, obecnie

najstarszą synagogę Chabad na świecie.

16. Chasydzi Chabadu osiedlili się w Hebronie w 1815 r.

Spółeczność aszkenazyjska w Hebronie została założona przez grupę chasydów z Chabadu na początku XIX wieku. Przez dziesięciolecia przewodniczyli nim Rebbecin Menuchah Rachel Słonim (córka rabina DovBera) i jej mąż, Rabbi Jaakov Kuli Słonim. Zarówno Żydzi, jak i Arabowie szukali jej rad i błogosławieństw. Jej dom, znany jako Beit Schneerson, został odnowiony i obecnie jest domem dla kilku żydowskich rodzin.

17. Sefardyjczycy i Aszkenazyjczycy byli bliskimi sąsiadami.

Hebron był domem dla wybitnych społeczności aszkenazyjskich i sefardyjskich. Rabin Chaim Rachamim Josef Franco, urodzony na Rodos przywódca społeczności sefardyjskiej, założył w 1893 r. Szpital Chesed LeAwraham, który służył zarówno Żydom, jak i Arabom. Od 1909 r. Jest znany jako Beit Hadassah, po Syjonistycznej Organizacji Kobiet Hadassah w Ameryce wziął odpowiedzialność za personel medyczny. Po odejściu rabina społecznością sefardyjską kierował Rabin Chaim Chizkiyah Medini, znany ze swojej encyklopedii prawa żydowskiego Sdei Chemed.

18. Wielkie Jesziwot (jesziwy) mają swoje korzenie w Hebronie.

W 1911 r. Rabin Szołom Dow Lubawicz wysłał do Hebronu kilku swoich najwybitniejszych uczniów, aby założyć Jesziwy Torat Emet. To przedsięwzięcie zostało jednak przerwane przez wybuch I wojny światowej. Ponieważ Turcja (która wówczas panowała na Ziemi Świętej) opowiedziała się po stronie Niemców, wielu studentów będących obywatelami Rosji zostało zmuszonych do opuszczenia kraju. Jesziwa została ostatecznie przeniesiona do Jerozolimy, gdzie nadal jest ośrodkiem stypendiów Tory.

W 1924 r. W Hebronie powstał oddział słynnej jesziwy Slabodka. Jesziwa rozwijała się do czasu, tragedii w 1929 r., gdy zdarzyła się masakra hebrońska, która załamała żydowski życie w tym mieście. Jesziwa również przeniosła się do Jerozolimy, gdzie się rozwinęła i jest nadal znana potocznie jako "Hebron Jesziwa".

19. 67 Żydów zostało zamordowanych podczas masakry w Hebronie w 1929 r.

Życie społeczności żydowskiej w Hebronie zostało załamane latem 1929 r. Po gwałtownym pogromie, który obejmował zamieszki, grabieże, gwałty i morderstwa ze strony muzułmańskich mieszkańców Hebronu. Wśród ofiar były małe dzieci, kobiety, uczniowie, studenci i osoby starsze - w tym członkowie rodziny Słonimów, dobrze znani zarówno przez muzułmanów, jak i Żydów. Pozostali Żydzi w mieście zostali ewakuowani przez Brytyjczyków. Po wojnie o

niepodległość w 1948 r. Hebron znalazł się pod rządami Jordanii, nikt z Żydów nie mieszkał tam aż do czasów po wojnie sześciodniowej w 1967 r.

20. Życie żydowskie wznowione w Hebronie po wojnie sześciodniowej.

Po wielkim cudownym zwycięstwie w wojnie sześciodniowej wzrosło zainteresowanie i dążenie do odnowienia żydowskiego życia w Hebronie. Z czasem Kirjat Arba rozwinął się, a Żydzi osiedlili się w samym centrum Hebronu, odzyskując żydowskie dobra i przywracając je do dawnej świetności. Synagoga Avraham Avinu, Beit Hadassah i inne obiekty żydowskie znów tętnią życiem, a głos ich studium i modlitwy słychać wśród ich kamiennych ścian.

21. Hebron jest miastem podzielonym.

Na mocy porozumienia z Oslo w 1995 r. i późniejszego porozumienia z Hebronu w 1997 r. Miasto zostało podzielone między Izraelem a Autonomię Palestyńską. Większość miasta (H1) jest kontrolowana przez Palestyńczyków, reszta (H2) znajduje się pod żydowskimi rządami. Jednak pomimo zagrożeń Żydzi nadal gromadzą się w Hebronie, „mieście ojców”. Każdego roku w Szabat Chajei Sarah, kiedy Żydzi czytają historię Abrahama kupującego działkę w Hebronie za 400 srebrnych szekli, odbywają się wielkie zgromadzenia przybywających na świąteczne i podnoszące na duchu szabatowe przeżycie.

22. Żydowskie modlitwy wznoszą się nad Hebronem.

Pomimo trudności (i niebezpieczeństwa) Żydzi nadal przybywają do Hebronu, aby się modlić. Powszechnie mówi się, że wszystkie modlitwy wznoszą się do nieba przez Wzgórze Świątynne w Jerozolimie, dawne miejsce Świątyni. Istnieje jednak starożytna tradycja, że nasze modlitwy (pierwsze) idą do Hebronu na ich drodze do Boga. (opracowanie na podstawie tekstów Menachem Posnera).

Źródło tekstu: chabad.org.pl